Tekstil işçilerine!..

Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı birleşelim, örgütlenelim!

EKSEN YAYINCILIK

Kızıl Bayrak

Özel Sayı	222
Baskı tarihi	Temmuz 2000
Sah. ve Sor. Yazı İşl. Müd.	İbrahim GÜMÜŞ
Baskı	Kayhan Matbaacılık
Fiyatı	25 000 TL.

Tekstil işçilerine!..

Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı birleşelim, örgütlenelim!

EKSEN

YAYINCILIK

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Laleli Caddesi, No:52/5
Aksaray/İstanbul
Tel/Fax: (212) 638 28 83

Tekstil işçilerine!..

Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı birleşelim, örgütlenelim!

Biz kimiz?

Her birimiz bu ülkenin değişik yerlerinden geldik. Kimimiz doğduğumuz kent ya da köydeki yaşam güçlüklerini yenemediğimiz için iş bulma umuduyla büyük kentlere geldik. Kimimiz devletin baskısıyla, zorla göç ettirme politikasına dayanamayarak soluğu büyük kentlerde aldık.

Kimimiz Türk, kimimiz Kürt ulusundanız. Kimimiz Laz, Çerkez, Arap, Azeri, Rum, Ermeni kökenliyiz. Herbirimiz farklı dünya görüşlerine, farklı fikirlere sahibiz. Farklı farklı partilere oy veriyoruz. Kadın, erkek, yaşlı, genç ve hatta kimimiz çocuk denecek yaştayız. Kimimiz evli-çocuklu, kimimiz ise geleceğini kurmayı tasarlayan nişanlı ya da bekar. Kimilerimiz ilkokulu bile bitiremedi. Kimilerimiz ise zar zor

da olsa lise, üniversite sıralarından geçti.

Peki hiç düşündük mü? Tüm bu farklılıklara rağmen aynı fabrikada ya da işletmelerde birlikte çalışan ve aynı kaderi paylaşanlar olarak biz kimiz? Ortak yanlarımız nelerdir? Ortak yanlarımızın gerektirdiği ortak sorumluluklarımız nelerdir? Kimilerimiz bu sorulara cevap aramıştır. Ama kimilerimiz de bu sorun üzerine hiç düşünmemiştir.

Bizlerin ne hisse senedi, ne kâr payı, ne de kira gelirimiz var. İş gücümüz tek servetimiz. Hepimiz yaşamımızı sürdürmek ve ailelerimizin geçimini sağlamak için çalışmak, yani emek gücümüzü satmak zorundayız. Ücretlerimiz ise patronlar tarafından çalışmamıza biçilen fiyattır. İşte tek geçim kaynağımız budur. Ortak yanımız, işgücünü satarak geçinen insanlar oluşumuzdur.

Yani biz işçiyiz! İşçi sınıfı ordusunun bir parçasıyız!

Biz üreten bir sınıfın, alınteri ile çalışan bir sınıfın bir parçasıyız. Vahşi, barbar sömürü düzeninin zulmü altında inim inim inliyoruz. Konfeksiyon atölyelerinde, dokuma tezgahlarında, iplik ringlerinde, dikim bantlarında, fason atölyelerinde köleler gibi çalıştırılıyoruz.

Hepimizin ailesi yoksul, köylü, işçi ve emekçi aileleri. İşçilik ve yoksulluk babamızdan bize kalan tek miras.

İşçi sınıfının toplumdaki yeri nedir?

Çevremizde gördüğümüz her ürün bizlerin çalışması ile ortaya çıkıyor. Fırın işçileri çalışmasa ekmek üretilemez, metal işçileri olmasa evler inşa edilemez, arabalar üretilemez, tekstil işçileri olmasa giysiler, perdeler, halılar, kumaşlar vb. üretilemez.

Patronlar, biz işçileri ücret karşılığı çalıştırarak üretim

yapabilirler. Bizim emeğimiz kullanılmasa hiçbir şey üretilemez. En modern makinalar bile, en zengin patronlar bile bizlerin emek gücüne gereksinim duyarlar.

Uygarlığın, bilim ve teknolojinin gelişmesi, yaygınlaşması bütünüyle biz işçiler sayesinde olmuştur. Ama çoğumuz işçiliği küçümseriz. İşçilikten kurtulmanın yollarını arar dururuz. İşçiliğimizden utanırız. Neden? Çünkü patronlar bizleri sürekli olarak aşağılarlar, işe yaramaz asalaklar olarak göstermeye çalışırlar. İşçiliğimizi, cahilliğimizin ve beceriksizliğimizin bir cezası olarak kabullenmemizi isterler.

Örneğin; belediye işçilerinin toplusözleşme görüşmelerinin tıkandığı ve grev kararlarının asıldığı şu günlerde, burjuva gazeteleri temizlik işçilerinin mücadelesini geriletmek için; "Çöpçüler, üniversite hocalarından bile yüksek ücret istiyorlar!" diye, haberler yapıyorlar. Evet, sermaye sınıfı, sadece temizlik işçilerini değil, bütün işçileri toplumun çöpçüleri olarak görüyor. İnsanca ve refah içinde yaşama hakkı bize tanınmıyor. Ama, çöpler bir hafta toplanmasa, fabrikalarda birkaç gün üretim yapılmasa, neler olabilir? Emek harcamadan yaşayanlar bunu hiç düşünmek bile istemezler.

Tüm toplumsal yaşamın ihtiyaçlarını biz işçiler üretiyoruz. Biz üretim yapmazsak, ne üniversite hocası bilimsel çalışma yapabilir, ne de başka birileri sanatsal üretime vakit ayırabilir. Ne patronlar satacak mal bulabilir, ne de tüketiciler alacak mal bulabilir. Toplumun çöpçülüğünü yapanlar, gerçekte en temel, en yaşamsal görevi yerine getirmektedir. Bütün diğer herşey ancak işçilerin yaptığı üretim ve hizmetler sayesinde devam edebilir.

Yaptığımız işin, harcadığımız emeğin değerini bilelim. Patronların ve onların uşaklarının yalanlarına, çarpıtmalarına aldanmayalım. Örgütlü gücümüzle karşılarına çıkalım. O zaman

göreceğiz ki, bu dünyanın çarklarını döndüren bizlerin emek gücüdür. Kendi emeğimize sahip çıkalım. Yarattığımız zenginliklerin tüm çalışanların malı olması, onlara refah ve mutluluk getirmesi için mücadele edelim.

Sorunlarımız aynı, çıkarlarımız ortaktır!

Çalışan ve üreten biziz. Toplumdaki her türlü zenginliği, emeğimizle biz yaratıyoruz. Fakat yarattığımız bu zenginlikler, burjuva sınıfı denilen bir avuç asalak patron tarafından gaspediliyor. Herşeyi üreten bizlerin payına sefalet düşerken, hiçbirşey üretmeyen bu bir avuç asalak lüks ve sefahat içinde yaşıyor.

Yaptığımız işe biçilen ücret temel geçim ihtiyaçlarımızı bile karşılamıyor. Geçinebilmek için çoluk, çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek demeden işgücü piyasasına çıkıyoruz.

O kadar çoğuz ki, patronlar bizi rekabete tutuşturup, en düşük ücret ile çalışmayı kabul edenlerimize iş veriyorlar. Bu kötü koşullarda bile iş güvencesine sahip değiliz. Ücretleri sürekli olarak düşürmek isteyen patronlar, altı ay-bir yıl dolmadan maaşımıza zam, işimize son veriyorlar. Yerimize asgari ücretten yeni işçiler alıyorlar. Bizse yeni bir iş bulup, yeniden asgari ücrete talim ediyoruz.

Elimize tutuşturdukları sadaka ücretleri bile bizlere çok görüyorlar. Maaşlarımız zamanında ödenmiyor. Fazla mesai ücretlerimiz gaspediliyor. Sigorta primlerimiz ya hiç ödenmiyor, ya da düzensiz ve eksik ödeniyor. Patronlar, bizlerin maaşları ile faizden, repodan, tahvilden trilyonluk vurgunlar peşinde koşuyorlar. Bizler ise birleşerek hakkımız olan ücretin zamanında ödenmesini istemekten bile çekinebiliyoruz.

İnsanlık dışı çalışma koşulları nedeniyle, iş kazalarına

maruz kalırız. Hayatımızı kaybederiz, sakat kalırız, meslek hastalıklarına yakalanıp, çalışamaz hale geliriz. Kumaşın tozu, boyası ciğerlerimizi kemirir. Meslek hastalıkları, bel ağrıları, göz sulanmaları, varis vb., tüm hayatımızı zindana çevirir. Tozdan, kirli havadan, sıcaktan, soğuktan, yetersiz beslenmeden gün be gün eririz. Tenimize işleyen zehirli maddeler, kulaklarımızı sağır eden gürültü, sürekli hale gelen hakaretler ve küfürler, tacizler bedensel ve ruhsal sağlığımızı kemirir.

Çoğumuz otuzuna bile gelmeden elli yaşında gösterir. Patronlar, biz onları zorlamadığımız sürece, iş güvenliği ve işçi sağlığını koruyucu önlemlere para ayırmak istemezler. Bizlerin sağlığı onları hiç mi hiç ilgilendirmez. Ağır çalışma koşulları bedenimizi hızla yıpratır. Hiçbirimizin yarın güvencesi yok. Çalışamaz hale gelenlerimiz sokaklarda dilencilik yaparak karnını doyurmaya çalışır. Emekli olmayı başarsak bile, emekli olduktan sonra da çalışmak zorunda kalırız.

Çoğumuzun sağlıklı ve güvenli bir evi bile yok. Derme çatma konutların depremle bir gün mezarımız olacağı korkusuyla yaşıyoruz. Hastalandığımızda doktorun yüzünü bile zor görüyoruz. SSK'yı batırmak için ellerinden geleni yapanlardan yeterli sağlık hizmeti almanın hayal olduğunu çok iyi biliyoruz.

Dinlenme nedir, hafta sonu tatili nedir, hiç bilmiyoruz. Yıllık iznin ise sözü bile edilmez. Uzun mesailer nedeni ile ne arkadaşlarımızla ne de komşu ve akrabalarımızla biraraya gelebiliyoruz. Konuşmayı, sohbet etmeyi, dertleşmeyi unutmuşuz. İki çift lafı biraraya getirirken sıkılıyoruz, utanıyoruz. Sosyal varlığımız yok edilmek isteniyor. Sinemaya, tiyatroya gidemiyoruz. Fiziksel yorgunluk ve bitkinlik, maddi ve kültürel yoksunlukla birarada yaşatılıyor bize.

Tekstil ve konfeksiyon işçilerinin tek lüksü teyp dinlemektir.

Amirler ya da bant şeflerinin canları isterse kasetler peşpeşe çalınıyor, ya da gerici radyo yayınları dinletiliyor. Ama bu kez de "Müslüm baba"nın, "Orhan abi" ya da "Ferdi abi"nin kaderci, karamsarlık ve teslimiyet yaratan yoz müzikleri ile zehirlemeye çalışıyorlar bizi. Fazla mesaileri, düşük ücretleri, sağlıksız koşulları, kısacası varolan bütün olumsuzlukları kabullenmemizi sağlamak istiyorlar.

Örneğin; sipariş yetiştirmek için bizleri gece yarılarına, hatta bazen sabahlara kadar çalışmaya, mesaiye kalmaya zorlayanlar, siparişler azalınca da işten atmayı en doğal hakları olarak görüyorlar. Çünkü henüz boru onların elinde. Diledikleri gibi öttürebiliyorlar. Sömürülmek, ezilmek yetmiyormuş gibi, en ağır küfür ve hakaretlere uğruyoruz. Yer yer dayağa maruz kalıyoruz. Kişiliğimiz, onurumuz, gençliğimiz, hayallerimiz hiçe sayılıyor, ayaklar altına alınıp çiğneniyor.

Ancak bu böyle devam edemez. Asalak sömürücülerden hesap sorma günü yakındır.

Kaderimizi kapitalist patronlar belirliyorlar

En ağır koşullarda çalışarak, emeğimizi alınterimizi akıtarak herşeyi biz üretiyoruz. Fakat bizim ürettiklerimiz küçücük bir azınlığın malı oluyor. Neden? Nasıl?

Çünkü bütün üretim araçları, makina ve fabrikalar bir avuç kapitalistin özel mülkiyetindedir. Bunlar paranın gücü ile tüm ekonomiyi denetimleri altına almışlardır. Toplumun büyük çoğunluğu ise, giderek mülksüzleşmiş ve işçi sınıfının arasına katılmıştır. Örneğin, eskiden küçük bir bakkal dükkanı olanlar, büyük marketler ile rekabet edemedikleri için kapatmak zorunda kalmışlardır. Ya da, köydeki küçük toprağını satıp şehre gelenimiz çoktur.

Patronlar ise, devletten aldıkları ucuz kredi ve teşviklerle, kendi sermayelerini bile riske atmadan, fabrikalar kuruyorlar. Yani, işçi ve emekçilerin ödediği vergilerden oluşan devlet kasasından aldıkları paralar ile fabrika sahibi oluyorlar. Sonra da bizlerin emek gücünü sömürerek, işlerini sürekli büyütüyorlar, zenginliklerine zenginlik katıyorlar.

Kendileri zenginleşirken, büyük bir çoğunluğu oluşturan işçileri, emekçileri, köylüleri yoksulluğa ve sefalete mahkum ediyorlar. Yetmiyor. Pazar ve egemenlik savaşlarına bizleri de alet ederek, kanımızdan para kazanıyorlar, canımızdan nüfuz sahibi oluyorlar. Yetmiyor. Uyuşturucu, alkol, fuhuş vb. ile gençliğimizi zehirleyip, kirli paraların gücüne tapmamızı istiyolar. Yetmiyor. Doğal zenginlikleri kâr hırsı ile alabildiğine yağmaladıkları için, insanlığın, dünyamızın geleceğini tehdit ediyorlar. Yetmiyor. Hala doymuyorlar, hala durmuyorlar.

Patronlar sınıfı bu haksız kazançlarını korumak için, hizmetlerinde olan devlet aygıtını işçi ve emekçilere karşı kullanıyorlar. Polisi, ordusu, MİT'i, kontr-gerillası, siyasi partileri, meclisleri, mahkemeleri ve cezaevleri ile işçi ve emekçileri aldatmayı ve korkutmayı şimdilik başarıyorlar.

İşçi sınıfının ve insanlığın geleceğini bu barbar ve vahşi sömürü düzenine emanet edemeyiz. Geleceğimizi kendi ellerimize alabilmek için örgütlenmeliyiz. Bu insanlık dışı sisteme dur demeliyiz.

Burjuvazi gücünü sermayesinden ve örgütlülüğünden alıyor

Patronlar sınıfı, işçileri daha kolay sömürmek için aralarında örgütleniyorlar. Her sektörün işveren örgütleri var. Bizim işkolumuzda da ülke genelinde Türkiye Tekstil İşverenleri

Sendikası'nda örgütlenmişler. Ve her bir kent için, kent içindeki her bir sanayi bölgesi için işveren dernekleri, birlikleri var. Sermaye devleti, işverenlerin örgütlenmesine hiçbir sınırlama getirmiyor. Onlar diledikleri gibi örgütlenebiliyorlar.

Sanayi bölgelerindeki işveren örgütleri, işçi ücretlerini ortak tespit ediyorlar. Çalışma koşullarını ortak belirliyorlar. İşçilerin sendikalaşma çalışmalarını başarısızlığa uğratmak için ortak hareket ediyorlar. Yerel yöneticilere, iş müfettişlerine ortak rüşvetler vererek insanlık dışı uygulamalarına sorunsuz devam ediyorlar.

Çalışma koşullarından alacağımız ücretlere kadar bütün herşey patronların keyfine kalmıştır. Bunlar üzerinde bizlerin hiçbir söz hakkı yoktur. Kaderimiz patronların iki dudağı arasındadır. Tek başımıza sesimizi çıkaracak olsak, kendimizi kapının dışında buluruz.

Bu örgütlü ve paralı güç karşısında bizlerin tek silahı da birleşmek ve örgütlenmektir. Yaşadığımız pek çok deneyim de bunu defalarca kanıtlamıştır.

Patronlar sınıfı işçilerin biraraya gelmesinden, örgütlenmesinden ölesiye korkarlar. Çok çetin mücadeleler sonucunda yasal olarak kabul etmek zorunda kaldıkları sendikalaşma hakkını bile pratikte uygulatmak istemezler. Sendikalaşmayı engellemek için her türlü yasadışı kirli yöntemi kullanmaktan çekinmezler. Bunu yaparken kendi çıkarlarının bekçiliğini yapan sermaye devletine güvenirler. Bizleri korkutma ve sindirme görevini sermaye devletinin terör ve medya aygıtları yerine getirir. Birleşmemizin ve ayağa kalkmamızın önüne yeni yeni engeller dikerler. Fakat bu engellerin hiçbirisi aşılmaz değildir. Çünkü onlar, insanlıkdışı, haksız bir düzenin bekçileridir. Kötülüğün ve karanlığın temsilcileridir.

Herşeyi üreten ve yaratan biz olduğumuz halde, sayımız

milyonlarla ifade edildiği halde, bizi bu insanlık dışı yaşam koşullarına mahkum etmeyi nasıl başarabiliyorlar? Milyonlardan oluşan emek ordusu, bu bir avuç asalağın karşısında neden kendi gücünü ortaya koyamıyor? Nerede yanlış yapıyoruz?

Yanlışımız nerede?

Burjuvazi denilen örgütlü bir sınıfla karşı karşıyayız. Kapitalist patronlar güçlerini yalnızca sermaye sahibi olmalarından almıyorlar. Çok daha önemlisi örgütlü bir sınıf olmalarından alıyorlar. Bu sayede, işçi ve emekçi kitleleri aldatmak için sürekli bir çaba harcıyorlar. Hiç pes etmiyorlar, hiç durmuyorlar. Kirli ve karanlık işleri apaçık meydana çıksa bile yüzleri hiç kızarmıyor, yalan ve çarpıtmalarına devam ediyorlar. Alternatifsiz olduklarını söylüyorlar. Bizim bu rezilliklere mahkum olduğumuzu sanmamızı istiyorlar.

Biz ise, bu sınıfın karşısına örgütlenmiş bir sınıf olarak, bütün bir işçi ordusu olarak çıkmayı başaramıyoruz. Yani kendi kaderimizi elimize almayı başaramıyoruz. Sorunlarımızın çözümünü, bizi bu hale düşürenlerden bekliyoruz. Burjuva partilerinden ve hükümetlerinden medet umuyoruz. İyiliksever bir tanıdık bulup işlerimizi yoluna koyabileceğimizi sanıyoruz. Hemşehricilik, mezhepcilik yaparak, birlik ve beraberliğimizin önündeki duvarları daha da kalınlaştırıyoruz.

Yani dostumuzu ve düşmanımızı tanıyamıyoruz. İşçi sınıfına düşman olanlara, bizi iliğimize kadar sömürüp, geleceğimizi karartanlara aldanıyoruz. Kuzu postuna bürünen kurtların peşinden gidiyoruz. Tehditlere, şantajlara boyun eğiyoruz. Din tacirlerinin yalanlarına, iftira ve karalamalarına aldanıyoruz. İşçi sınıfının gerçek dostları olan devrimcilere ve komünistlere ise sırtımızı dönüyoruz. Gerektiğinde sahip çıkmıyoruz.

Öyle ki, bugün sermaye devleti, devrimcileri ve komünistleri hücre tipi cezaevlerine kapatıp, canlı canlı mezara gömmek istiyor.

Onlar ki, bütün yaşamlarını işçi, emekçi, ezilen ve sömürülen diğer kesimlerin kurtuluşu davasına adamış insanlardır.

Onlar ki, sadece insanlık onurlarını korumak için, kanlı ve kirli burjuva düzene hizmet etmeyi kabul etmeyen insanlardır.

Onlar ki, insanlığı yıkıma sürükleyen barbar düzeni yıkmak için mücadele eden ve bu uğurda en ağır işkencelere direnen, teslim olmaktansa ölmeyi tercih eden insanlardır.

Bırakalım bunları, belki de bunlardan çoğumuzun haberi bile olmuyor. Ama çoğu zaman yanıbaşımızda bantta çalışan arkadaşımıza bile sahip çıkmıyoruz. "Her koyun kendi bacağından asılır!", "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diye düşünebiliyoruz. Bugün dokunmayan yılanın, yarın da bizi ısıracağını az çok hissediyoruz. Ama "kader" vb. ile, "elimizden bir şey gelmez ki" diyerek köşemize çekiliyoruz. Oysa biz boyun eğdikçe onlar habire sırtımıza biniyorlar.

Dostlarımızı ve düşmanlarımızı iyi tanıyalım

Ne kadar çok çalışırsak çalışalım daha çok yoksullaşmaktan kurtulamıyoruz. Çalışmayan asalaklar, rantiyeler ve sömürücüler ise her geçen gün daha fazla zenginleşiyorlar. Açlık, yoksulluk ve acı, sessizliğimizin ve boyun eğmişliğimizin mükafatı oluyor.

Patronlar ise, "dünyanın en uysal işçileri bizde" diyerek, emperyalist sermayeyi bizleri daha fazla sömürmeye davet ediyorlar. "Uysallığımız" bize yoksulluk, onlara zenginlik getiriyor. Yeni araziler, apartmanlar, hanlar, villalar, fabrikalar

alıyorlar. Her türlü lüksü ve israfı çılgınlık derecesinde yaşıyorlar.

Onlar, karınlarını tıka basa doyurup aşırı yemekten şişmanlıyorlar. Sonra da zayıflayabilmek için milyarlarca lira para harcıyorlar, estetik ameliyatları ile fazlalıklarından kurtulmaya çalışıyorlar.

Bizler, yarı aç yarı tok yaşamaya çalışıyoruz. Çocuklarımızın besinsizlikten kemikleri sayılıyor.

Onlar, eğlenmekten yorgun düşüp, tatili hak ediyorlar! Her türlü lüksü, zevki tadıp tüketiyorlar. Can sıkıntılarını gidermek için, sürekli yeni yerleri gezip görmeyi hak ediyorlar!

Bizler, yirmi dört saat çalışsak da karnımızı zor doyurduğumuz için dinlenmeyi hak etmiyoruz. Yorulmak bize yasak. Tek eğlencemiz, bize zenginlerin zevk ve çılgınlık alemlerini gösteren televizyonlar oluyor. Yol parasını denkleştirip memleketimize veya köyümüze bile gidemiyoruz çoğu zaman.

Bizlerin gerçek dostları olan devrimciler ve komünistler, işte bu haksızlıklara, adaletsizliklere, bu insanlık dışı sömürü düzenine karşı oldukları için zindanlara atılıyorlar. İşçi sınıfının onlarla birleşmesini engellemek için, zindanlar yetmiyor, tabutluklara gömmek istiyorlar. Böylece bizlere yaşattıkları zindan hayatını da meşrulaştırmak istiyorlar.

Onlara "terörist", "anarşist" diyerek, bizlerin sahip çıkmasını engellemek istiyorlar. Oysa ki en büyük terörist kendileridir. İşyerlerimizde başımızı kaldırsak terör estirmiyorlar mı? İçimize korku salmak için, nedensiz bağırmalar, küfürler savurmuyorlar mı? Sendikal örgütlenme için direnişe geçtiğimizde polis copu, asker dipçiği ile karşımıza dikilmiyorlar mı?

Bizlerin düşük ücret almasının, insanlık dışı koşullarda çalıştırılmamızın, geleceğimizin karartılmasının sorumlusu ve

suçlusu patronlar sınıfıdır. Ayağa kalkıp bu suçların hesabını sormamızı engellemek için devrimci tutsakları, öncülerimizi imha etmeye çalışıyorlar. Böylece bizlere gözdağı vereceklerini sanıyorlar. Bu vahşete sessiz kalmayalım. İşyerlerimizde, mahallelerimizde, sermaye devletinin kirli ve kanlı yüzünü teşhir edelim.

Acil taleplerimiz ve haklarımız için mücadele ederken kazanacağımız her başarı, sermaye devletinin pervasız saldırıları karşısında, cezaevlerindeki kardeşlerimizin direncini ve öfkesini bileyecektir. Bunu unutmayalım. Mücadele görevlerimize bu gözle sarılalım. Bu haksızlıkları, bu insanlık dışı adaletsiz dünyayı değiştirmek için bir şeyler yapmaya işyerlerimizden başlayalım. Mücadeleden geri duran arkadaşlarımızın önyargılarını kıralım. Onlara elimizi uzatalım. Türk-Kürt, Alevi-Sünni ayrımı yapmadan, ortak sorunlarımız temelinde bir araya gelelim. Güçlenmenin, örgütlenmenin ve haklarımıza sahip çıkmanın yollarını arayalım ve bulalım.

Güçlenmenin yolu bilinçlenmek, birleşmek ve örgütlenmektir!

Patronlara ve sermaye devletine göre, "iyi işçi", uysal, büyüklerine itaat eden, kendine anlatılanları sorgulamadan kabul eden işçi demektir. İşçiler ve emekçiler, sermaye devletine düzenli ve en fazla vergi veren kesimdirler. Fakat sermaye devletinin hizmetlerinden en az yararlanan da yine işçi ve emekçilerdir. Yollar, köprüler, hava alanları, hep patronların çıkarları doğrultusunda inşa edilir. Okullar, eğitim sistemi, hep patronların üstünlüğünü, paranın gücünü anlatır. Emek harcamak, emeğiyle geçiniyor olmak aşağılanır. İşçi ve emekçilerin kaderlerine razı olmaları, boyun eğmeleri

öğretilir. Hile ve yalanla aldatamadıkları için de, sermaye devleti onbinlerce eli kanlı silahlı bekçi besler.

Bu cendereden çıkabilmek için, biz işçilerin bilinçlenmesi gerekir. Bu düzenin yalan perdesini yırtmalıyız. Karnı tok, sırtı pek olanların biz işçilere dost olamayacağını görmeliyiz. Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan bizi kurtaramaz. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Kendi örgütlü birleşik gücümüzdür.

Tek tek işçiler olarak zayıfız. Ama sayımız alabildiğine çok. İşyerinde yüzlerce, binlerceyiz. İşkollarında yüzbinleri, ülkede milyonları buluyor sayımız. Elele vermeliyiz. Birleşik gücümüzü harekete geçirmeliyiz. Ortak sınıfsal çıkarlarımız etrafında birlik olmalıyız. Tek ses tek yürek halinde örgütlenmeliyiz.

Örgütlenmek, ortak çıkarlar temelinde ve ortak hedefler için birleşmek demektir.

Örgütlenmek, ne olduğumuzu, ne yaptığımızı ve ne yapmamız gerektiğini öğrenmek demektir.

Tek tek işçiler olarak patronlara ve onların devletine güç yetiremeyiz. Fakat yüzbinler ve milyonlardan oluşan örgütlü bir işçi sınıfı yenilmez bir güçtür.

Gücümüz sadece sayımızın çokluğundan gelmiyor. Bizim en büyük gücümüz üretimde tuttuğumuz yerden geliyor. Pamuğu ipliğe, ardından kumaşa ve giysiye dönüştüren bizleriz. Çeliğe su veren, demire şekil veren, binaları, arabaları, uçakları, tankları, topu, tüfeği, kurşunu ortaya çıkaran işçi sınıfıdır. Domatesten ete, ekmekten baklavaya, balıktan içkiye kadar herşeyde işçi sınıfının emeği vardır. İşçi sınıfının emeği, maddi yaşamda ihtiyaç duyulan herşeyin yaratıcısıdır.

İşçi sınıfının emeğiyle toplumsal zenginlik üretmesi için patrona ihtiyacı yoktur. Oysa işçi sınıfının emek gücü olmaksızın patronların yaşayabilmesi, kâr edebilmesi, zenginliği

arttırması mümkün değildir. Bu emek gücü durduğu zaman yaşam da durur. Bunun içindir ki, işçi sınıfı ancak üretimden gelen gücünü kullanırsa, patronlar sınıfını dize getirebilir. İnsanlık tarihinde bunun örnekleri çoktur. Bu bir hayal, ulaşılması imkansız bir rüya değildir. Dünyanın pek çok yerindeki sınıf kardeşlerimiz, kanları canları pahasına örgütlenmeyi başarmışlar ve sermaye sınıfından pek çok hak koparmayı başarmışlardır. Bugün sermaye yasalarında yazılı olan bütün haklar bu mücadelelerin ürünüdür. Sermaye sınıfı hiçbir zaman kendiliğinden işçilere hiçbir hak bahşetmemiştir. İşçi sınıfı bütün haklarını söke söke almıştır. Bu hakların kağıt üzerinde kalmaması, korunması ve geliştirilmesi için de yine dişe diş bir mücadele vermek gerekir.

Örgütlenmek hem bir hak, hem de insanca yaşamak için bir zorunluluktur!

Türkiye Cumhuriyeti anayasasının ikinci kısımının üçüncü bölümünde, "Sosyal ve ekonomik haklar ve ödevler" başlığının beşinci, altıncı ve yedinci kısımlarında, sendika kurma, sendikalara üye olma, toplu iş sözleşmesi ve grev hakları yer almaktadır. Bu haklardan çoğumuzun haberi bile yok.

Pratikte patronlar kendi yasalarına bile uymuyorlar. Yasadışı uygulamaları, örgütsüz olduğumuz için kolaylıkla dayatabiliyorlar. Yasal haklarımızı öğrenelim ve kullanalım. Yasal haklarımızı daha da genişletmek, yasalardaki kısıtlayıcı ve patronları kayırıcı maddeleri kaldırmak için, yeni haklar kazanmak için örgütlenelim, mücadele edelim.

Örgüt, tek tek zayıf olan işçileri yanyana getirerek yenilmez bir güç olmalarını sağlar. Gerek ekonomide ve gerekse politikada söz sahibi olabilmek için örgütlü bir güç olmak

gerekir. Patronların onlarca partisi var. Hepsi de sözde işçi dostu olduğunu söyler. Ama iktidara gelir gelmez, işçi düşmanı uygulamaları sürdürmek ve yeni işçi düşmanı yasaları çıkarmak için birbirleriyle yarışırlar. Çünkü kendi burjuva sınıf çıkarlarını koruyorlar.

İşçi sınıfı da insanca yaşamak, onurunu korumak için örgütlenmek zorundadır. Bu nedenle burjuva yasalarının izin verdiği sınırlarda örgütlenmekle yetinemez. Kendi sınıf iktidarını kuracak bir örgütlenme de işçi sınıfının en meşru ve yaşamsal hakkıdır.

Şimdi işçi sınıfının da bir partisi var. İşçi sınıfına doğru yolu gösterecek olan, işçi sınıfının devrimci öncülerinden oluşan, işçi sınıfının en yiğit, en kararlı kesimlerini örgütlemeyi hedefleyen komünist işçi partisi kuruldu.

İşçi sınıfının komünist partisinin programını okuyalım, tartışalım. İşçi sınıfının komünist partisinin gelişmesi ve güçlenmesi için çalışalım. Çünkü işçi sınıfının örgütten başka silahı yoktur. Sermaye sınıfının tankına tüfeğine karşı, sınıf partimizin ideolojisini, teorisini kuşanalım. İşçi sınıfının komünist partisi bizleri iktidara taşıyacak olan örgüttür. Sermaye devletini yıkıp yerine işçi-emekçi cumhuriyetinin kurulması mücadelesini, devrim mücadelesini yönetecek olan örgüttür. Nihai kurtuluşumuz için sınıf partimizi destekleyelim, güçlendirelim.

Acil sorunlarımızın çözümü için sendikalarda örgütlenelim!

Ekonomik ve demokratik haklarımızı genişletmek için sendikalarda örgütlenelim. Sendikalarımıza sahip çıkalım. Sendikalarımızı bürokrat ağaların denetiminden kurtaralım.

İşçi sınıfının en geniş kitlesinin sendikalarda örgütlenmesi için seferber olalım. Bugün ülkemizde, işçi sınıfının çoğunluğunun daha henüz sendikal örgütlenme deneyimi bile yoktur. Oysa ekonomik ve demokratik haklarımızı kazanabilmek, sosyal haklarımızı korumak ve geliştirmek için sendikal örgütlülük bir zorunluluktur.

Sendikalarda örgütlenmediğimiz sürece, kendi emeğimiz hakkında söz sahibi olamayız. Emeğimizin fiyatını hep patronlar belirler. Sendika işçilerin üretimden gelen gücünü harekete geçirebilmenin en etkili araçlarından biridir. Sendikalaşmazsak haklarımızı alamayız. Patronlar hiçbir zaman haklarımızı kendiliklerinden bahşetmezler. Tersine, kazanılmış kısmi haklarımızı bile geri almaya çalışırlar. Onların amacı işçileri daha çok çalıştırmak, daha az ücret vermek, böylece daha çok kâr etmektir. Çünkü kapitalist ekonomide ancak en yüksek kâr oranlarını elde edebilenler ayakta kalabilirler.

Sendika işçilerin üretimden gelen güçlerini harekete geçirmenin en etkili araçlarından birisidir. İşyerimizde sendikasız çalışmaya devam edersek, yasal haklarımızı kullanamayız, işimizi koruyamayız. Grev ve toplusözleşme haklarımızı kullanamadığımız için insanca yaşama ve çalışma koşulları için mücadelemiz zayıf ve etkisiz kalır. Sendikasızlık, patronların keyfi uygulamalarına mahkum olmak demektir.

Sendika güç demektir. Ortak bilinç, birlikte hareket etmek demektir.

İnsanlık tarihi, ezilenlerin ezenlere, sömürülenlerin sömürenlere ve yüzyıllardır da işçi sınıfının sorunlarına çözüm bulma ve patronların iktidarına karşı mücadelesinin tarihidir. Sınıf kardeşlerimiz dünyanın pek çok yerinde; "İnsanca yaşamaya yeten bir ücret!", "Sendikalı ve sigortalı çalışma!", "İşsizlere iş, çalışanlara iş güvencesi!", "8 saatlik iş günü!",

"İşkazaları ve meslek hastalıklarına karşı koruyucu önlemler!" vb. talepler ile yüzyıldan uzun bir süredir mücadele ettiler ve hala da mücadele etmektedirler. Yani dünya üzerindeki bütün işçilerin çıkarları ortaktır. Bizler de birleşip örgütlenerek, dünya işçi ordusunun mücadelesindeki yerimizi almalıyız.

Birleşmemizin, örgütlenmemizin önündeki engelleri aşalım!

Aynı işkolunda yüzbinleri buluyor sayımız. Aynı vahşeti, aynı sömürüyü yaşıyoruz. Fakat güvensizlik ve örgütsüzlük nedeniyle kendimizi yalnız hissediyoruz. Patronlar da biraraya gelmemizi engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Yanıbaşımızda çalışan arkadaşımıza bir çift söz söylememiz bile yasak. Yemekhanelerde, soyunma odalarında, paydoslarda dolaşmaya çıktığımız bahçede sıkı bir gözetim ve denetim altında tutuluyoruz. Birçok işyerinde tuvalet ihtiyacımızı bile izinle karşılıyoruz. Her tuvalete gidişimizde "işten kaytaran" muamelesi görüyoruz. Mümkün olsa, soluk almadan çalışmamızı istiyorlar.

Yorulmak, hastalanmak, sinirlenmek, öfkelenmek bize yasak. Öyleyse, arkadaşlarımız arasındaki güvensizlikleri ortadan kaldırmak için, dayanışmayı ve yardımlaşmayı sağlamak için çaba harcayalım. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!" bilincini yaygınlaştıralım.

Çoğumuz çocuk denecek yaşta çalışmaya başlamışız. Eğitim ve öğrenim hakkımız ilk o zaman gaspedilmiş. Okullar paralı hale getirildiği için, bilgisiz, cahil kalmışız. Sermaye devleti, yoksullar için bilimi, kültürü değil, dinsel hurafeleri uygun görmüş. Çünkü bilgili, kültürlü işçileri istedikleri gibi yönetemeyeceklerini onlar da çok iyi biliyorlar. Kitap

okumamızı, kendimizi geliştirmemizi, kültürel etkinliklere katılmamızı engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. İş dışında hiçbir şeyle ilgilenmemizi istemiyorlar.

Öyleyse, biz işçiler haklarımızı korumak ve geliştirme mücadelesinde daha güçlü olabilmek için, başta işçi sınıfının tarihsel çıkarları ve mücadelesi hakkında olmak üzere her konuda bilgi edinelim. Geçmişte yaşanmış mücadele deneyimlerini öğrenelim. Devrimci ve komünist yayınları dikkatle okuyalım ve tartışalım.

Çevremizde gördüğümüz herşeyi biz üretiyoruz. Fakat bunların çoğu patronların malı oluyor. Yarattığımız zenginliklerden faydalanamıyoruz. Neden? Çünkü örgütsüzüz. Tek tek işçiler olarak patronlar karşısında güçsüzüz. Bunu çok iyi bilen patronlar da bizlerin biraraya gelerek örgütlenmesini engellemek istiyorlar. Aramızda yapay ayrımlar yaratıyorlar, dinsel, mezhepsel, kültürel, ulusal farklılıklarımızı, birleşmemizi engellemenin bir aracı olarak kullanıyorlar. Aramıza düşmanlık tohumları ekiyorlar. Bireysel kurtuluş hayalleri yayarak kendi sınıfımıza sırtımızı dönmemizi istiyorlar. Böylece, biz işçileri birbirine düşürerek, kendi saltanatlarını devam ettiriyorlar.

Ama yine de, bütün bu yalan ve demagojilere rağmen, çoğumuz birlik olmanın gerekliliğini biliriz. Sınıf içgüdülerimiz ve sürekli olarak yaşadığımız haksızlıklar, adaletsizlikler bizi birlik olmaya zorlar. Bu konuda el yordamı ile bazı adımlar da atarız. Çevremizi biraraya getirmeyi deneriz. Ama bir-iki denemeden sonra ümitsizliğe kapılıp, geri çekilip, sihirli bir gücün gelip herşeyi düzeltmesini bekleriz. Pek çok işçi arkadaşımız da, "bu işçilerden bir şey olmaz, bunlarla mı birleşeceğiz?" gibi sözlerle, örgütlenme çabası içinde olanları geri çekmeye, moral bozmaya neden olabiliyor.

Zaman zaman kendiliğinden ortaya çıkan öfkeler ve tepkiler, birlikte hareket etmemizi sağlasa bile, kalıcı ve sürekli olamıyor. Sınıfsal çıkarlarımız temelinde güçlü bir örgütlenmeye dönüşemiyor. Ve bunun acısını ve faturasını, her geçen gün ağırlaşan çalışma koşulları, düşük ücretler, yoğun bir sömürü ve baskı olarak yaşamaya devam ediyouz. Çünkü, biz işçiler örgütsüz ve dağınık olduğumuz için, patronlar da bizleri çok kolay bir şekilde sömürüyorlar, yönetiyorlar. Tek tek işçilere düşük ücretleri, kötü çalışma ve yaşama koşullarını dayatmak çok kolaydır. Bugünkü durum da budur.

Öyleyse, sabırlı ve bilinçli bir çalışma yürütelim. Yaptığımız işin doğruluğuna ve haklılığına inanalım. Önümüzdeki engellere inatla yüklenelim. Birleşmek ve örgütlenmek, sefaletimize ve yoksulluğumuza son vermenin biricik yoludur.

Genç kızlar ve kadın işçiler bu ağır çalışma ve sömürü koşullarının yanında bir de cinsel tacize uğruyorlar. İşten atma tehditleri eşliğinde, iğrenç ve aşağılık tekliflere maruz kalıyorlar. Patronlar ve onların uşakları, kadın işçilerin sadece emek güçlerini değil bütün bedenlerini satın almaya kalkışıyorlar. Kadın işçiler iş dışında da ayrımcılığa, baskıya ve çifte sömürüye maruz kalıyorlar. İş sonrası yığınla ev işi kadınların enerjisini son damlasına kadar tüketiyor. Tüm bu çifte baskı ve sömürü nedeniyle mücadeleden uzak durabiliyorlar. Sendikalaşma toplantılarına katılmaları bile bir sorun olabiliyor.

Öyleyse, kadın işçi arkadaşlara ulaşmak için, onları da mücadeleye kazanmak için özel bir çaba gösterelim. Kadın işçilere ulaşmak, onları mücadeleye kazanmak erkek işçileri kazanmaya göre daha zordur. Ama bir kez kazanıldılar mı, daha kararlı ve direngen bir mücadele ortaya koyarlar. İşçi sınıfının mücadele tarihi bunun tanığıdır.

Hergün bu ve benzeri örgütlenme zorluklarını ve engelleri hepimiz yaşıyoruz. Eğer bilinçli ve sabırlı bir çaba ortaya koyarsak, deneyimlerimizden öğrenmeyi, birbirimize yol göstermeyi bilirsek, aşamayacağımız engel yoktur. Yeter ki isteyelim ve yüklenelim.

Sendikalaşmak bizim en doğal hakkımızdır!

İşçi sınıfı, tarih sahnesine çıktığından bu yana, gücünü birleştirmek ve birleşik gücü ile toplu pazarlık hakkını elde etmek için büyük mücadeleler verdi. Bu kan ve can bedelli bir mücadele oldu. İşçiler bu uğurda işkenceler gördüler, hapis yattılar. Bedeller ödeyerek sendikal örgütlülük ve toplu pazarlık hakkını kazandılar. Sendikal örgütlülük bugün tüm dünyada işçi sınıfının kazandığı yasal bir hak durumundadır.

Türkiye'de de sendikaya üye olmak anayasal bir haktır.

Patronlar sendika sözü duyduklarında "cin çarpmış"a dönüyorlar. Sendikalaşma çalışmasına öncülük edenleri "bölücü", "terörist", "anarşist" tehditleri ile sindirmeye çalışıyorlar. Böylece bizleri korkutarak sendikalaşma çalışmasına katılmamızı engellemek istiyorlar. Buna izin vermemeliyiz. İşçi sınıfı tarafından büyük bedeller ödenerek, acılara katlanılarak, zulme göğüs gerilerek kazanılmış bu hakkın değerini bilmeli ve onu kullanmaktan asla vazgeçmemeliyiz.

Hiç kimse sendikal çalışma nedeniyle işçilere baskı yapamaz. Bu nedenle işçilere baskı yapmaya kalkışan işverenler, bizzat burjuva yasaları karşısında suç işlemiş olurlar. Sendikalaşma hakkımızı kullanmamıza engel olmak isteyenlere, tehdit ve hile ile birliğimizi bozmaya kalkışanlara, kaderimiz hakkında söz söylememizi yasaklamak isteyenlere, irademizi hiçe sayanlara karşı hep birlikte dur demeliyiz.

İşten atılma tehditleri nedeniyle sendikalaşma çalışmasından uzak duranlar, hem kendi çıkarlarına hem de sınıf kardeşlerinin çıkarlarına zarar verirler. Böyleleri, isteyerek ya da istemeyerek patronların ekmeğine yağ sürerler. Çocuklarını düşündüğünü söyleyen işçi arkadaşlar, aslında çocuklarına en büyük kötülüğü yapıyorlar. Çünkü sessizlik ve teslimiyet, korku ve yılgınlık, çocuklarımızı bugüne kadar sefaletten kurtarmadı, bundan sonra da kurtarmayacak. Bugün mücadeleden geri durmak demek, yarının işçileri olacak olan çocuklarımıza daha kötü çalışma ve yaşama koşulları, köleliğin ve zorbalığın giderek arttığı bir dünya miras bırakmak demektir. Biz mücadele etmediğimiz için, çocuklarımız sömürüyü, sefaleti ve zorbalığı yenmek için bin kat daha fazla acı çekmek zorunda kalacaklar.

Örgütlenmeyen, politika yapmayan bir işçi sınıfı köle kalmaya mahkum olacaktır

"Sendikaya girmek, politikaya bulaşmak bizim işimiz değil" diyen arkadaşlar var. Bugüne kadar politikadan uzak durmak, bizim hangi sorunumuzu çözdü. Seçim meydanlarında, burjuva partilerinin bizleri tekrar tekrar kandırmalarından artık bıkmadık mı? Sızlanmak, yakınmak, ağlamak, patronların vicdanlarını sızlatabilir mi?

Meydanı burjuva politikacılara bıraktıkça, onlar kendi atlarını oynattılar, kendi kasalarını doldurdular. Bizlerin emeği ile yaratılan trilyonları Çillerler, Civanlar, Edesler, Horzumlar, Çağlarlar, Demireller vb. istifledi. Koçlar, Sabancılar vb. daha çok palazlandı. Batık bankalar kurtarıldı. Bize ise yine sefilce bir yaşam reva görüldü. Zorla topladıkları ve yağmalayarak tükettikleri tasarruf kesintilerimize bile el koyma pervasızlığını göstermek istiyorlar.

Sendika işlerine bulaşmadığımızda, polisin copundan, jandarmanın dipçiğinden, yani devletin terör sopasından mı kurtulduk? Belki! Fakat hergün açlığın, yoksulluğun ve işsizlik tehdidinin daha beter sopasını yiyoruz. Bizlerin korkularından cesaret alan patronlar, en küçük sorunda bile polisi üstümüze salıyorlar. Yemekten zehirleniyoruz, patron üstümüze polis salıyor. Servis istiyoruz, patron üstümüze polis salıyor. Biz korktukça onlar daha da pervasızlaşıyorlar. Korkularımızı yenelim. İnsanca ve onurlu bir yaşam için mücadele edelim.

Bu toplum politika ile yönetiliyor. Politikaya bulaşmayayım derken aslında sınıf düşmanımızın politikasına alet oluyoruz. Patronlar zaten işçileri köleleştirmeyi, kişiliksizleştirmeyi, onursuz bir yaşama mahkum etmeyi istiyorlar. Onların bütün politikalarının özü ve özeti budur. Kendi sınıf çıkarlarımız temelinde politika yapmadığımız sürece, patronların politikasına hizmet etmiş oluyoruz.

Burjuvazi çürüyen kokuşmuş bir sınıftır. O kendisiyle birlikte tüm toplumu da çürütmeye, iğrenç bir bataklığa çekmeye çalışıyor. Tüm insanlık değerleri ayaklar altına alınıyor. Bizler, insanlığın geleceği için, burjuvaziyi durdurmak için mücadele etmezsek, bu çürüme ve kokuşma daha üst seviyeye ulaşacaktır.

"Korkunun ecele faydası yoktur!" sözünü unutmayalım. Ecelimizi değiştirmek için çaba harcamalıyız. Korkmanın, sinmenin, teslimiyetin, onursuz bir yaşamın, kişiliksizliğin bize ve çocuklarımıza bir yararı olmayacaktır. Sadece düşmanı daha da cesaretlendirecektir. Biz işçi sınıfının bir parçasıyız. İnsanca yaşamak bizim de hakkımız. Yaşayacaksak insanca yaşayalım. Öleceksek onurumuzla ölelim. Çocuklarımıza gurur duyacakları temiz bir miras bırakalım.

Neler yapmalıyız?

Bir an önce sendikalarda örgütlenme mücadelesini yükseltelim. Böylece işveren karşısında gücümüzü birleştirmiş oluruz. Toplu iş sözleşmesi yaparak yeni haklar elde edebiliriz. Ortak taleplerimiz için gerektiğinde grev silahını kullanırız. Yapılan toplusözleşmenin uygulanmasını sağlarız. İşverenle olan kimi sorunlarımızı sendikanın gücüyle çözeriz. Yani işverenin bizi muhatap almasını sağlarız. Bu işyerinde biz de varız, bizim de söz hakkımız vardır, deriz.

Sendika bizi eğitir. Bir işçi ve yurttaş olarak haklarımızı öğretir. Her türlü hukuksal sorunumuzda bize yol gösterir, yardım eder. Sağlık, dinlenme, kültür olanakları sağlar.

Sendika, sermayenin aldatma ve saldırılarına karşı işçileri uyarır ve savunur. Gücümüzü, ülke hatta dünya çapında birleştirir, bölünmüşlükten kurtarır. Sendika sayesinde sadece işyerindeki arkadaşlarımızla değil, işkolumuzdaki arkadaşlarımızla da gücümüzü birleştirmiş oluruz. İşçi sınıfının ortak gücünden biz de yararlanırız. Çünkü sendika sınıf içinde dayanışma demektir. Sendika tüm emekçilerin dayanışmasını ve kardeşliğini güçlendirir.

Sendika işçi sınıfının demokrasi ve özgürlük taleplerinin sözcülüğünü ve koruyuculuğunu yapar. Emeğin ve emekçinin onurunu koruma mücadelesi verir.

Birçoğumuz, "ama bugünkü sendikalar bunların birçoğunu yapmıyor" diyecektir. Doğrudur. Çünkü mevcut sendikaların başına çöreklenmiş olan ağalar işçi sınıfına ihanet etmektedirler. Bunlardan bazıları, sermaye devleti tarafından doğrudan satın alınmıştır. Bazıları da, yalan, hile ve demagojiler ile aldatılmışlardır. Fakat bu durum bizim sendikalara sahip çıkmamımız engellememelidir. Sendikaları sınıf çıkarlarımızı

savunan kendi öz mücadele örgütlerimiz haline getirmeliyiz. Bunun için sendikalarda inisiyatifi ele alalım. Sendikal çeteleri dağıtalım. Bu satılmış sermaye uşaklarını kendi sınıf örgütlerimizden kovalım. Sendikalarımızı, tabanın denetim ve iradesinin egemen olduğu, devrimci sınıf sendikaları haline getirelim. Sendikalarımızı gerçek mücadele örgütü haline getirmek için vereceğimiz mücadelede sınıf devrimcileriyle birleşelim.

İşçi arkadaş;

Kapitalizm, insanın insan tarafından sömürüsü üzerine kurulu bir toplumsal düzendir. Kapitalist sistem devam ettiği sürece ne sömürü, ne açlık ve ne de sefalet son bulabilir. Asalak sermaye sınıfı, örgütlü olmanın gücüne dayanarak, kârını katlamak için her yol ve yöntemi kullanmaktadır. İnsanca yaşama ve çalışma koşullarını her geçen gün daha fazla ortadan kaldırmaktadır.

Bize dayatılmaya çalışılan hayvani yaşama koşullarını kabul etmeyelim. Bütün zenginlikleri üreten bir sınıf olarak, bunların bir avuç asalağın malı olmasına seyirci kalmayalım. Milyonlarca işçinin emekçinin ürettiklerinin tüm toplumun malı olması ve insanlığa hizmet etmesi için mücadele edelim.

Özel mülkiyetin olmadığı, yetenekleri oranında üretime katılan herkesin, üretilen zenginliklerden kardeşçe pay aldığı sosyalizm, insanlığın tek kurtuluş yoludur. Sosyalizm biz işçilerin kendi öz toplumsal düzenidir, bu düzen için birleşelim ve savaşalım!

Sömürüyü, soygunu, haksızlığı, zorbalığı ve terörü, kısaca insanın insan üzerindeki utanç verici egemenliğini, sadece işçi ve emekçilerin mücadelesi ortadan kaldırabilir. Bunun için, örgütlenmeli ve cesaretle savaşmalıyız.

Kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur. Oysa kazanacağımız koca bir dünya var!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın emeğin kurtuluşu kavgası!
Yaşasın sosyalizm!

Taleplerimiz:

✔ *Herkese iş,*
tüm çalışanlara işgüvencesi!

✔ *Tüm çalışanlara grevli ve*
toplusözleşmeli sendika hakkı!

✔ *Tüm çalışanlara*
genel sigorta hakkı!

✔ *7 saatlik işgünü,*
35 saatlik çalışma haftası!

✔ *Eşit işe eşit ücret!*

✔ *İnsanca yaşamaya yeten,*
vergiden muaf asgari ücret!

✔ *Her türlü fazla mesai yasaklansın!*

✔ *Esnek üretim, prim, parça başı,*
akord vb. çalışma sistemleri ve
taşeronlaştırma yasaklansın!